

Arrest

nr. 254 430 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 10 juli 2020 voor de tweede maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd geweigerd op 16 november 2020.

Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
[...]*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde schoonbroer. De eerste aanvraag ingediend op 23.12.2019, werd geweigerd op 26.06.2020.

Deze weigering (bijlage 20) werden op 29.06.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28.07.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 10.07.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij nagenoeg dezelfde stukken neer als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde schoonbroer. De eerste aanvraag ingediend op 23.12.2019, werd geweigerd op 26.06.2020.

Deze weigering (bijlage 20) werden op 29.06.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 28.07.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 10.07.2020 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Hij legde daarbij nagenoeg dezelfde stukken neer als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn aangehaalde

schoonbroer en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, deze werd helaas geweigerd, en twee weken nadien heeft verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend met een nieuw stuk.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent volledig ten onrechte dat er sprake zou zijn van een misbruik van procedure, en wenst hier zelfs een inreisverbod van driejaren aan toe te voegen.

Dit is uiteraard manifest niet proportioneel.

Deze beslissing houdt dan in dat verzoeker de toegang wordt ontzegd tot o.a. heel de Europese Unie, en dit gedurende driejaren, en dit enkel omwille van het feit dat hij een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend heeft.

Dit maakt dan ook manifest een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

'Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

De bestreden beslissing maakt manifest een schending uit van artikel 8 EVRM. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft namelijk geen enkele rekening gehouden met het feit dat verzoeker samenwoont met zijn zus, mevrouw A. L., geboren op 17.11.1984. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing rekening gehouden te hebben met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar dat is geenszins het geval, omwille van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familielevens. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt wel verzoekers schoonbroer in de bestreden beslissing, doch niet zijn zus. Buiten België, is er geen enkel land waar verzoeker redelijkerwijze kan samenwonen met zijn zus, rekening houdende met haar huwelijk met de referentiepersoon.

Dat deze beslissing uiteraard niet proportioneel is.

Zo is deze beslissing niet in proportie met verzoeksters jarenlang verblijf in België, alsook met het feit dat zij nooit criminele feiten heeft gepleegd in ons land.

Daarenboven informeert de Dienst Vreemdelingenzaken niet waarom deze maximale termijn van drie jaar inreisverbod werd opgelegd.

Dat artikel 2 - 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen verplicht dat elke beslissing met individuele draagkracht uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

Dat de motiveringsplicht zowel materieel als formeel is.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoeker niet betwist dat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, zodat hij zich in de situatie bevindt die wordt voorzien door artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is een inreisverbod van "maximum" drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker de procedure, voorzien bij artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, misbruikt nu hij niet in beroep ging tegen zijn weigeringsbeslissing van 26 juni 2020, maar op 10 juli 2020 een nieuwe aanvraag indiende, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij de eerste aanvraag. Verzoeker betwist niet dat hij dezelfde stukken neerlegde als in de eerste aanvraag, maar acht het disproportioneel dat hem enkel omwille van het feit dat hem een tweede aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet aanduidt als indicator voor een risico op onderduiken:

"6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;"

Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk voor ogen had dat het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode een aanwijzing van misbruik kan vormen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121). *In casu* blijkt dat verzoeker kort na de weigering van zijn eerste verblijfsaanvraag een nieuwe aanvraag indiende met nagenoeg dezelfde documenten. In zijn weigeringsbeslissing van 16 november 2020 stelde de verwerende partij vast dat enkel een loonfiche van de referentiepersoon werd

toegevoegd en dat dit geen ander licht kan werpen op de beoordeling van verzoekers eerste aanvraag. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 254 429 van 12 mei 2021.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is om het indienen van een nieuwe aanvraag met nagenoeg dezelfde stukken kort na de eerste weigering van verblijf te kwalificeren als een misbruik van de procedure. Naast het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 28 juli 2020, wordt dit proceduremisbruik door de bestreden beslissing gekwalificeerd als een verzwarende omstandigheid, reden waarom de maximale termijn van drie jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, wordt opgelegd. Het feit dat verzoeker het hier niet mee eens is, maakt deze beslissing niet disproportioneel.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM motiveert de bestreden beslissing dat van verzoeker als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn schoonbroer en ondanks het precaire verblijf in België. Er wordt ook op gewezen dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Verzoeker betoogt dat nagelaten werd te motiveren omtrent verzoekers zus waar hij mee samenwoont. *In casu* blijkt evenwel dat verzoekers zus de echtgenote is van zijn schoonbroer. De motivering houdt in essentie in dat verzoeker als volwassen persoon geen bijzondere band van afhankelijkheid heeft aangetoond met zijn schoonbroer. Deze motivering is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing enkel formeel werd verwezen naar verzoekers schoonbroer - in functie van wie verzoeker de aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend - en niet naar zijn zus - die lid is van hetzelfde gezin - maakt deze motivering niet minder pertinent.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT